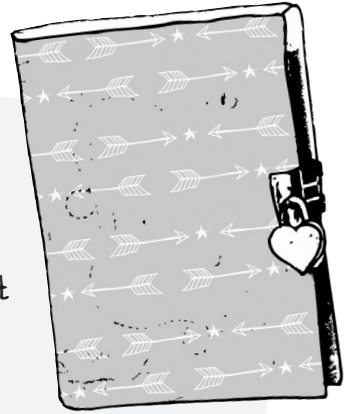

1.

Sanne@Sanne

Help, wat moet ik doen? Ik ben zo verliefd dat ik aan bijna niets anders kan denken dan aan Lucas. En ik fantaseer ook in het echte leven over hem, dat gaat zo: als ik even een boodschap in de supermarkt doe, zie ik Lucas aan het eind van het gangpad staan! Ik cross met mijn karretje zijn kant op, kijk naar links en rechts. Helaas... geen Lucas te bekennen. Of: Ik voel een klopje op mijn schouder en weet zeker dat hij achter me staat. Als ik me omdraai zal ik zijn blauwe lachende ogen zien. Ik kijk om: geen Lucas te zien... 😞 Een minuut geleden gingen we samen een ijsje kopen. We namen allebei zo'n lekker groot softijsje met een chocoladedip. Het was maar in gedachten, toch proefde ik het ijsje.

Zijn deze verzinsels wel normaal? Het is natuurlijk heel erg fake! Ik wil snappen wat ik doe en denk, dus schrijf ik het op in mijn dagboek. Sanne@Sanne staat voor wat ik meemaak. En dan schrijf ik vooral op hoe ik de dingen beleef, dus de binnenkant van mezelf. Dit dagboek heb ik van juf Sophie, mijn juf in groep acht, gekregen. Als je dingen opschrijft, begrijp je jezelf beter, zegt ze.

Van die binnenkant snap ik vaak geen barst. Nu dus ook niet...

Vorige maand heb ik solo gezongen tijdens de kooruitvoering. Het ging super! Juf Suzy, de koordirigente, zegt dat ik talent heb. Lucas stuurde me na de uitvoering een appje van een roos (dit is niet fake, check mijn mobiel maar). Sinds die tijd ben ik vreselijk verliefd op hem. Niemand die het weet hoor, alleen mama. Ze heeft me geadviseerd om het 'los te laten' in verband met zijn ouders. Waarom? Zijn

ouders hebben nogal een uitgesproken mening. Ik pas niet in hun plaatje, zal ik maar zeggen. Loslaten... Mooi niet! Ik was al verliefd op hem, maar nu is mijn verliefdheid verdubbeld. Kunnen gedachten door de lucht naar de ander gaan? Zou Lucas ook nog aan mij denken?

Sannes mobiel gaat. Ze schuift haar dagboek opzij en zoekt tussen papieren, schriften en andere spullen. Haar bureau is een rommelmagneet, dus dat ligt altijd vol. Als ze eindelijk haar telefoon te pakken heeft, stopt het signaal. Ze schudt haar lange bruine haar naar achteren en kijkt bij de gemiste oproepen. Laura, haar koorvriendin. Teleurgesteld klapt Sanne het hoesje weer dicht, ze had zo gehoopt dat Lucas haar zou bellen. Een appje zou ook oké zijn, dat van die roos is alweer een tijdje geleden. Wat moet ze nu met Laura? Ach nee, dat is flauw. Laura is heel aardig, ook al zit ze pas in groep zeven. Ze trekken de laatste tijd veel samen op. Sanne besluit haar direct terugbellen.

Haar vriendin neemt meteen op. 'Hoi, Sanne.'

'Hé hoi, Laura, je hebt me net gebeld,' antwoordt ze.

'Kan het even?' vraagt Laura.

'Ja hoor, ik was eigenlijk niet zoveel aan het doen.'

'Waar ben je?' vraagt Laura.

‘Ik zat net te schrijven en nu ga ik op mijn kleed tegen mijn bed aan zitten.’

‘Huiswerk?’

‘Nee, nee. Schrijven in mijn dagboek. Ik had je toch die afbeelding van dat roosje van Lucas laten zien?’ vraagt Sanne. ‘Ik ben zo ontzettend verliefd! Ik denk de hele tijd aan hem, met mijn ogen open en met mijn ogen dicht, als ik opsta en als ik naar bed ga... Ik weet niet of dat normaal is.’ Sanne realiseert zich dat ze het Laura heeft verteld voordat ze bedacht heeft of ze dat wel wilde.

‘Denk je dat Lucas jou ook leuk vindt?’

‘Natuurlijk,’ zegt Sanne een beetje geïrriteerd. ‘Je stuurt geen roos als je niet verliefd bent.’ Ze verandert van onderwerp. ‘Vrijdagmiddag hebben we die bespreking met het koor over de tournee. Het lijkt me superleuk: optreden in Antwerpen! België is een ander land, dus we maken een internationale tournee. Zo heet dat, toch? We blijven vast een nacht in een hotel slapen. Het zal wel duur zijn. Met mijn folderwijk spaar ik voor de tournee. Het is de folderwijk van mijn broer die ik op vrijdagmiddag doe nu hij training heeft,’ ratelt ze verder. ‘Had ik al verteld dat hij een vaste plek heeft in het eerste jeugdelftal? O ja, we hadden het over de tournee. Ik ben zo benieuwd wie er meegaan...’ Laura reageert niet.

‘Je bent er vrijdag toch wel?’

Het blijft stil. Sanne krijgt het gevoel dat ze iets verkeerd gezegd heeft. ‘Je gaat toch wel mee?’

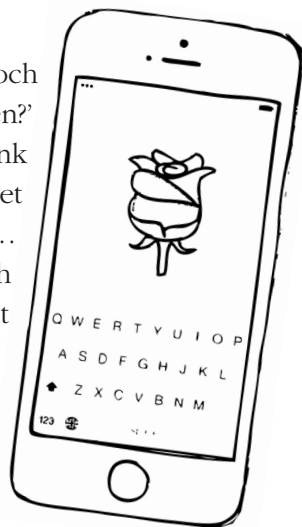
‘Ik weet het nog niet zeker,’ antwoordt Laura.

Sanne hoort aan haar stem dat er iets aan de hand is.

‘Heeft het met mij te maken?’ vraagt ze.

‘Nee, natuurlijk niet,’ antwoordt Laura. ‘Ik twijfel of...’

‘Stop met twijfelen,’ onderbreekt Sanne haar. ‘Je lijkt mij wel, nou ja, de oude Sanne. Voor mijn eerste optreden in de schouwburg dacht ik ook dat ik niet goed genoeg was. Van de zenuwen ging

ik zelfs nagelbijten. Nu heb ik er vast geen last meer van. Op tournee gaan lijkt me echt supercool. Zal ik vrijdag na schooltijd op je wachten? Dan gaan we samen naar de koorrepetitie, oké?’

‘Ben je alleen thuis?’ vraagt Laura

‘Ja,’ antwoordt Sanne. ‘Mama en papa komen pas na zes uur thuis van het werk. Mama werkt steeds langer vanwege personeelskrimp. Krimpen doe je in de was, zegt papa. Sjaak noemt het personeelskramp omdat mama er gestrest van wordt. Mijn broer zit nu in de keuken tosti’s te bunkeren, zijn voetbaltraining begint om zes uur. Hij eet er wel zes met kaas en ham. Heb ik morgen weer droog brood mee naar school. Nou ja, dat scheelt weer calorieën. En ham komt van varkens, dat vind ik zielig. Ze stoppen die beesten in kleine hokjes en...’

‘We gaan zo eten, ik word geroepen,’ zegt Laura. ‘Doei.’

‘Doei, zie je morgen.’

Sanne staart naar haar mobiel. Gaat Laura nu wel of niet mee naar de koorrepetitie? Laura moet natuurlijk zelf beslissen of ze mee op tournee gaat. Zo onzeker is Laura niet, zou er iets anders zijn? Waarom belde ze eigenlijk? Sanne is vergeten om het te vragen. Ze is zelf steeds aan het woord geweest... Haar hoofd zit ook zo vol met alles. Ze barst gewoon van de energie. ‘Doe niet zo hieperdepiep,’ zei mama laatst al.

Sanne zoekt op haar iPhone haar lievelingsnummer op. Ze koppelt de telefoon aan twee geluidsboxen en zet het volume lekker hard. Voor haar kast met spiegel zingt ze swingend mee met het nummer. Ze probeert zo hard mogelijk te zingen zonder dat haar keel gaat knijpen. Het lukt, ze haalt de hoogste noot. Als ze op de maat drie keer springt en dan een rondje draait, komt ze precies goed uit voor de volgende zin. Ze voelt zich helemaal te gek. Alles is leuk: Lucas, tournee en zingen!

2.

Opeens valt de muziek uit. Sjaak zwaait met Sannes mobiel. Hij heeft het nummer uitgezet.

‘Sanne Stersolist,’ zegt hij.

‘Geef terug!’ roept Sanne. ‘Mijn mobiel is privé en mijn kamer ook. Heb je wel geklopt?’

‘Gebonkt, bedoel je,’ antwoordt Sjaak. ‘Je kamer lijkt wel een studio... Mama heeft je al drie keer gebeld.’

Sanne ziet de gemiste oproepen.

‘Wat is er?’ vraagt ze.

‘Mama komt pas om zeven uur thuis, ze heeft nog een gesprek op haar werk. Papa staat in de file en komt ook later, en ik ga nu trainen. Dat je het even weet.’

Sjaak draait zich om en loopt haar kamer uit. Ze hoort hem in drie sprongen de trap af sprinten. In de gang klinkt gerommel en daarna klapt de buitendeur dicht.

Sanne staat met haar iPhone in haar hand. Ze ziet zichzelf in de spiegel van haar kastdeur. Haar voorhoofd glimt van het zweet, ze veegt het met de mouw van haar T-shirt af. Stersolist klinkt goed! Ze draait een halve slag, van opzij steken haar billen als een bobbel uit. Ze trekt haar T-shirt over haar broek naar beneden en probeert haar buik een beetje in te houden. Niet verkeerd... Het komt haar prima uit dat er niemand thuis is. Sanne zet de balkondeur op een kier voor frisse lucht. Ze zet de muziek weer aan en zingt alle liedjes mee die ze kent. Nederlandstalige liedjes vindt ze het leukst.

‘Ik denk aan jou, denk jij aan mij. Ik ga voor jou, ga jij voor mij?’ zingt ze. Als ze haar ogen dichtdoet, kijkt Lucas haar lachend aan. Aan het einde van het nummer blijft Sanne vertwijfeld staan. Waar wacht ze nog op? Waarom gaat ze niet gewoon even naar Lucas

toe... De voetbalclub is vijf minuten fietsen. Hij traint samen met haar broer, dus ze hoeft niet te zeggen dat ze voor hem komt. Ze heeft altijd een alibi nu Sjaak bij Lucas in het elftal zit. Bovendien is papa hulpcoach. Ze kan nu net doen of ze Sjaak ophaalt.

Sanne trekt haar T-shirt nog een keer omlaag. Het idee dat ze Lucas over een paar minuten ziet, geeft haar het gevoel dat ze zweeft. Sanne pakt een appel van de fruitschaal.

Mam, ik heb al gegeten, ik fiets even Sjaak tegemoet, kus Sanne schrijft ze op een briefje.

Het voetbalveld ligt aan de rand van het dorp. Vanuit haar straat is het twee keer rechtsaf, een stukje langs de verkeersweg, daarna een klein weggetje tussen de weilanden door en je bent er. De parkeerplaats is bijna leeg. Heel anders dan op zaterdag, dan is het altijd een drukke boel op de club. Sanne zet haar fiets in het rek. Ze ziet alleen jongensfietsen staan. Wat zal ze tegen Lucas zeggen? Sanne probeert een goede introzin te bedenken. 'Hoi, ik fietste toevallig langs.' Onzin, de club ligt aan het einde van een weggetje, daar fiets je niet zomaar langs. 'Ik wil Sjaak even iets vragen.' Dat is ook raar, dan kan ze net zo goed een appje sturen. Opeens heeft ze het gevoel dat haar actie ontzettend dom is.

Sanne@Sanne

Waar zal ik beginnen, het is een wirwar in mijn hoofd.
... O ja het is nu al elf uur 's avonds, ik kan weer eens niet slapen. Soms helpt het om in mijn dagboek te schrijven. Ik kan het beter een nachtboek noemen, want het is al stikdonker buiten. Als ik achteraan begin: het was best apart thuiskomen. Sjaak en ik fietsten van de club samen naar huis. We zagen door het keukenraam mama zitten. Ze telefoneerde, dat doet ze eigenlijk altijd als ze thuis is, niets bijzonders. Maar huilen doet mama eigenlijk nooit! Sjaak en ik schrokken. Wat zou er zijn...

Papa heeft een ongeluk, is het eerste wat ik dacht. Mama verbrak het gesprek en keek ons snikkend aan. Ze maakte ook een gek huilgeluid, een soort gejam. Het erge was dat ik het rare geluid heel irritant vond, terwijl ik nog niet eens wist waarom ze hilde. 'De reorganisatie is erdoor,' zei ze tussen twee snikken door. 'Alle kleine winkels gaan dicht. Het personeel wordt voor een deel overgeplaatst. Ik vind het zo erg voor mijn jongere collega's. Zij zijn allemaal ontslagen. Ik begrijp het gewoon niet.'

'En jij dan, mam?'

'Onze winkel blijft open en ik mag blijven. Ik krijg een nieuwe functie: manager van de winkel. Ons filiaal gaat door onder een andere naam,' zei ze. Top, wilde ik zeggen, maar ik slikte nog net op tijd de woorden in. Mama voelde zich er duidelijk niet goed bij. Ze vond het niet loyaal naar haar collega's toe. Typisch mama, ze denkt altijd aan anderen. Het gesprek op haar werk was goed verlopen, mama blijft als meest ervaren verkoopster als manager voor de zaak werken met een nieuw contract.

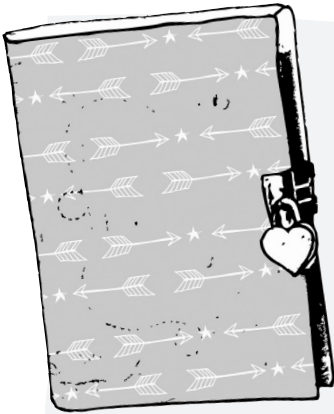
Ik knuffelde mama en Sjaak schonk een glas water voor haar in. 'Jullie zijn lief,' zei ze.

Ik vond de nieuwe functie juist fijn voor mama. Als manager mag ze de inkoop doen, en een deel van de dag staat ze in de winkel. Mama moppert weleens dat ze vermoeide benen heeft door het staan, maar het contact met klanten vindt ze gezellig. Mama is een topverkoopster, geen klant gaat de winkel uit zonder een setje, hemdje of badkleding. De klantvriendelijkheid is zo belangrijk, zegt ze.

Alle winkels missen omzet door de verkoop van lingerie via webshops, behalve haar winkel. Binnenkort start ze al met haar nieuwe functie.

Sanne legt haar pen neer. Waarom zou ze eigenlijk nog verder schrijven? Haar actie om naar het voetbalveld te gaan was gewoon te dom voor woorden. Waarom doet ze dan ook zo dom? Vast doordat ze zo verliefd is...

Weet je dat ik totaal niet doorhad dat ik mezelf niet was? Ik voelde me gewoon een ster. Toen ik naar de club fietste, was ik de Sanne van toen ik op het podium stond en iedereen voor me applaudisseerde. Op de voetbalclub zette ik mijn fiets in het rek en opeens sloeg de twijfel toe. Ik voelde me opeens de suffe Sanne, die zich nooit goed genoeg voelt. Ik morrelde

wat aan mijn fietsslot. Maar ik wilde mijn plan niet laten verpesten door mijn twijfel. De training was net afgelopen, de jongens liepen bezweet naar het clubhuis. Nou ja, liepen... jongens lopen altijd aan elkaar te trekken en duwen. Lucas zag me staan, ik weet het zeker, want hij lachte naar me. Hij liep met zijn teamgenoten het clubhuis in. Toen bevroor ik zo'n beetje, ik voelde me totaal niet oké. Waarom kwam hij niet naar me toe? Gingen zijn vrienden voor mij? Sjaak sprintte naar me toe. 'Wat doe jij hier?' vroeg hij verbaasd. Ik was zo in de war dat ik een hoofd als een tomaat kreeg en even niets meer wist te zeggen. Gelukkig waren de jongens dus al doorgelopen. 'Ga naar huis,' zei Sjaak. 'We gaan nu douchen. Wacht, ik pak mijn spullen, dan fiets ik met je mee.' Het hele elftal gaat natuurlijk tegelijk onder de douche. Dat heeft Sjaak me een keer verteld. Ik was dus op een superfout moment komen aanzetten. Sjaak heeft tegen zijn teamgenoten gezegd dat ik de huissleutel vergeten was. Best een goede smoes eigenlijk. Sjaak heeft me gered van mijn ik-sta-totaal-voor-gek-actie!

Maar ik wil zo graag weten of Lucas ook op mij is. Ik wil geen domme acties meer doen, want dan verpest ik het. Ik ga hem niet nog een appje sturen, op het roosje heb ik al gereageerd met een smiley. Lucas zit op de middelbare, dus op school zie ik hem niet. Maar ik heb nog

een optie. Esther, de zus van Lucas, zit in mijn klas. Ik zit zelfs naast haar. Ze is niet mijn beste vriendin, absoluut niet zelfs. Bij de uitvoering in de schouwburg wilde ze me door achterbaks gedoe onder druk zetten, zodat ze mijn solo zou krijgen.

Sanne stopt even met schrijven. Esther heeft achteraf wel haar excuses aangeboden. Sanne schrijft verder.

Esther gaat ook mee op koortournee, want ze zingt best goed. We kunnen samen bij haar thuis oefenen. Dat is een prima reden om te zorgen dat ik Lucas kan zien. Ik ga weer vriendin met haar worden, ik moet er toch iets voor over hebben. Wordt geregeld!

